

at alene Finansloven udskilte sig fra Forholdene i 1914, men at i øvrigt Forholdene i Danmark var ved at komme tilbage til de gamle Forhold. Jeg vil da først sige med Hensyn til Stigningen — det var jo Statsministeren, Landbrugsministeren, der talte om den store Nedskæring —: prøv at se det Statsregnskab, der ligger paa Bordet her, og prøv at se, hvordan Landbrugsministeriets Budget saa ud i 1914. Man vil da se, at der er en Stigning paa 300 pCt., idet der er givet et 4 Gange saa stort Beløb til Landbrugsministeriet i det forløbne Finansaar som i 1914. Og her er det jo ikke hverken Arbejdslønninger eller de sociale Udgifter, der særlig trykker. Det er den Mand, der spænder Livremmen ind, der i sidste Aar har brugt 4 Gange saa meget, som der brugtes i 1914. Man vil sige: det var ogsaa et unormalt Budget, idet det var Mund- og Klovesygen, der satte sit Præg derpaa, og det er jo rigtigt. Jeg tror dog ogsaa, at Arbejdsløsheden — og det tror jeg ogsaa, den højtærede Indenrigsminister vil sige — i nogen Grad sætter sit Præg paa de øvrige Budgetter. Det vil sige, at saa lidt man kan forlange, at Landbrugsministeren skal have et Normalbudget, naar der er Mund- og Klovesyge, kan det forlanges, at der skal være et Normalbudget paa Indenrigsministeriet, naar der er saa stor Arbejdsløshed.

I Aar, da Landbrugsministeren regner med, at Mund- og Klovesygen skal være bekæmpet, kommer han med et Budget med en Stigning fra 1914 paa 160 pCt. Det vil sige, at Landbrugsministeriet, som ikke har de sociale Udgifter og ikke har de Udgifter, man ellers nævner til Lønninger og andet, som tynger i særlig Grad, møder med et Budget med en Stigning, der ganske svarer til de andre Budgetters. Derfor tror jeg, man ikke i for høj Grad skal fortabe sig i dette.

Jeg vil nu gerne pege paa, hvilken Forskel hele det økonomiske Liv er undergaaet fra 1914 til 1927. Naar man taler om Formuekonfiskation, om de mægtige Skatter paa Formuerne, maatte man jo tro, at Formueejerne hvert Aar afskrev paa deres Formue, og at Formuerne var ved efterhaanden at forsvinde, naar man efterhaanden konfiskerede dem. Jeg vil derfor gerne se lidt paa, hvorledes Udviklingen har været fra 1914 til 1927.

Indskuddene i Banker og Sparekasser er fra 1914 til 1925 — det sidste Aar, hvorfra vi har en Statistik — steget med 2 247 Mill. Kr. $\frac{1}{20}$ af Sparerne ejer over Halvparten af de i Sparekasserne indestaa-

ende Midler med Konti over 10 000 Kr. Det er altsaa ikke de smaa Sparerne, disses Antal er væsentlig uforandret, for der har ikke været Lejlighed for dem med de smaa Indtægter til at opspare Kapital, de har kun til Dagen og Vejen. — Hvad saa Formuernes Størrelse angaar, viser det sig, naar vi ser paa Listerne over Formueskatten til Staten, at vi i 1909—10 — vi har ikke Tallet fra 1914 — havde 5 104 Skatteydere, som ejede over 100 000 Kr. I 1926—27 havde vi 14 609, paa det nærmeste 3 Gange saa mange, der ejer over 100 000 Kr. Hvis der foregaar Konfiskation af Formuer, er den i hvert Fald ikke af den mest ondartede Art, thi saaledes har de formaaet at formere sig. Skatteyderne havde efter statistiske Oplysninger i 1913—14 en Formue paa 4 893 Mill. Kr. Denne Formue er til 1926—27 øget til 10 666 Mill. Kr., mere end fordoblet. Det er Formuekonfiskation, saadan som den giver sig Udslag i Tallene.

Der var i 1914 598, der ejede en Formue paa over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.; i Dag er Tallet paa det nærmeste det samme paa dem, der ejer 1 Mill. Kr. Der er 498 Skatteydere, som ejer over 1 Mill. Kr. Ja, men det afkaster ikke noget, siger man. Jo lidt 67 Mill. Kr. har de 498 i skattepligtig Indtægt; efter at Skatten for det foregaaende Aar er trukket fra, bliver der tilbage en lille Klatskilling paa 67 Mill. Kr., og det vil igen sige, at efter at de har betalt Skatten, har de gennemsnitlig hver 134 000 Kr. til deres Forbrug. Det er dem, som Regeringen først og fremmest tænker paa at hjælpe ved Skattelettelse, og dem, der faar det føleligste Afslag.

Naar man nu vil sammenligne de to Aar 1914 og 1927, hvor det drejer sig om Arbejderlønningerne, men fuldstændig se bort fra hele den Udvikling i Retning af Kapitalopsamling, der har fundet Sted, saa viser det, hvor Interesserne er. I 1913—14 var der en samlet skattepligtig Indtægt i Danmark af 850 Mill. Kr.; i 1926—27 var den 3342 Mill. Kr. eller 4 Gange saa stor, og saa vil den højtærede Finansminister mene, at nu skal vi i Kraft af Nedskæringerne paa de allerdaarligst stillede tvinge Finansloven ned paa et Budget, der svarer til 1913—14, for at disse Mennesker kan undgaa at svare de Skatter, som de saa inderlig godt har Raad til at svare. Det er den Politik, man slaar ind paa fra Venstres Side.

Nu er det ærede Medlem Hr. Pinstrup her ikke, og mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Stauning, beskæftigede sig